

съ това Шипченското дефиле отъ къмъ северъ, Османъ-паша отправя отново едно значително отдѣление отъ Ловечъ къмъ Севлиево. На него, обаче, се противопоставятъ 12 баталиона съ артилерия и кавалерия. Многократно нападатъ турцитѣ устремно рускитѣ линии, при все това не могатъ да ги разкъсатъ, и, следъ като претърпяватъ чувствителни загуби, тѣ биватъ отблъснати обратно по Ловешкото шосе. Стотици трупове на низами и черкези покриватъ мѣстото на полесражението и говорятъ за бързото отстъпване, иначе турцитѣ биха се погрижили да си прибератъ жертвитѣ. Въ Севлиево победата е отпразнувана много тържествено. Въ сѣщностъ жителитѣ на града почватъ да дишатъ свободно едва, когато бива превзетъ Ловечъ и когато се оповестява на населението отъ портала на новата му черква за падането на Плѣвень.

Отъ 9. до 11. януарий 1878 година е престоялъ въ Севлиево Главнокомандуващиятъ на рускитѣ войски, Великиятъ князь Николай Николаевичъ, съ Главната квартира.

На 16. юний 1871 година, сутринта, прекосихъ южно въ бързъ ходъ Севлиевската равнина, заградена като въ рамки отъ високи планински вериги. Отъ дветѣ страни на пѣтя величествено се възвишава хълмистата мѣстность („Вранѣтъ“ и „Баадалата“) посрѣдъ разкошни лозя („Севлиевскитѣ“), а живописната гледка изгуби своя очарователенъ видъ при отдалечаването ни съ два часа при с. Сърбеглий.

Отъ Търново презъ Севлиево—Ловечъ до Свищовъ (Второ пътуване)

Презъ изключително турското село Богатово, чието българско наименование значи богато (обетовано благословено) мѣсто, видѣтъ на постепенно разширяващата се низина се преливаше въ приятния обсегъ вече на Севлиевската равнина, въ която се и влиза току-речи незабелязано. Ние отново минахме на коне моста на Росица. Отворитѣ на него-витѣ седемъ свода, постепенно издигащи се отъ двата брѣга къмъ срѣдата, както опорнитѣ му стълбове (ракли) и водоразбивачи отъ ломенъ камъкъ говорятъ достатъчно за отличното съчетание при изпълнение на постройката; само мостовото платно, издигащо се по турски маниеръ тѣй полегато отъ двата му края къмъ срѣдата, е, споредъ моето схващане, много стрѣмно и тѣсно, все пакъ достатъчно за тамошното движение. Съ удоволствие разглеждахъ тая хубава творба, прѣкосала рѣката по заповѣдъ на Мидхадъ-паша — дѣло на български майсторъ-строителъ, — а следъ нѣколко минути пѣтъ по отвратителния градски калдърѣмъ се намѣрихъ предъ странноприемницата (хана) на „Иванчолу“ (Иванчолу ханъ), познатъ ми вече добре отъ първото посещение.

Интелигентниятъ съдържателъ (ханджията) се споразумѣлъ междувременно съ дърводѣлецъ за известни преобра-